

vil være heldig eller ikke. Dette er Noget, som jeg troer er ganske uafhængigt af, hvad der her tænkes paa; en saadan Eftergjørelse af et mindre Photographi vil i Grunden være et fuldstændig selvstændigt Arbejde. — Der næst vil jeg henstille til de ærede Forslagsstillerne, om de ikke, hvor der er Tale om Omgivelse af et Kunstarbejde, nærmere ville urgere, hvilke Kunstarbejder de dermed mene. Skjøndt jeg nok hørte, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne hentydede til, at man naturligvis anstaae enhver Photograph berettiget til at gjøre et lignende Photographi efter de Kunstværker, som, fordi hverken Kunstneren eller en anden Photograph dertil havde Eneret, ikke vare saaledes udelukkede fra Eftergjørelse af photographisk Billed, troer jeg dog, at der er en heel Industri i Photographien, som for Dieblikket næsten gjør det umuligt at sætte denne Bestemmelse ind i Loven, det er nemlig de saakaldte Bisitkort efter Kobberstik. Der er man nemlig bleven henviist til et aldeles bestemt Format; Bisitkortene ville over hele Verden for Dieblikket omtrent findes lige store, fordi de egne sig til at indsættes i Mapper eller paa anden Maade anbringes i lige store Formater. Jeg synes derfor, at man maatte have udelukket denne Eftersignelse af Kobberstik i Bisitkortformat, da det dog vil være umuligt at bestemme, hvilket der er det originale Photographi, og hvilket der er det eftergjorte, hvis to Photographer tage det samme Kobberstik af i Bisitkortformat; det vil ikke med det nøiagtigste Maal kunne bestemmes, om det er to forskjellige Photographier, eller om det ene er en Omgivelse af det andet, om det er et selvstændigt Arbejde, eller om det er eftergjort, og der vil saaledes kunne opstaae Tvivls punkter, som det ikke er muligt for nogen Domstol at afgjøre. — Endelig vil jeg, forsaavidt Forslagsstillerne i § 1 have villet ordne Sagen saaledes, at vedkommende Photograph skulde forsynes ethvert af ham, udført Exemplar af Photographiet med sit Navn og Ordet „eneberettiget“, henstille, at dertil søies „samt en Angivelse af det Aarstal, da det originale Photographi første Gang er udkommet“; da jeg seer, at man dog har tænkt sig, at der skulde være et Sted, hvor det skulde angives, hvor naar selve det originale Photo-

graphi var taget, troer jeg, at det er en lettere Maade at ordne. Sagen paa at sætte Aarstallet paa selve Photographierne istedetfor ved den uendelige Masse af Photographier, der mellem Aar og Dag bliver tagen, at angive paa et eller andet Sted, hvor det nu skulde være, at det og det Photographi var taget, og at Eneret forbeholdtes. Disse Bemærkninger ønskede jeg som sagt at henstille, for at de kunde komme i Betragtning til Endringer i Lovforslaget til anden Behandling, hvilket jeg troer de maae, hvis der ikke skal komme Ulemper og Besværligheder udaf Loven.

J. N. Hansen: Der er blot et enkelt Punkt, som jeg meget ønskede, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne noget nærmere vilde høre sig om. Jeg hørte, at han kortelig berørte det; da han nu havde Ordet, men det var mig ikke aldeles klart, hvilke Grunde det var, han anførte derfor, og jeg kunde derfor ønske, at han lidt udførligere vilde gjengive dem. Det bestemmes nemlig i den 5te Linie af § 1, at den Eftergjørelse, der skal formenes Andre, er en photographisk. Den ærede Taler nævnte, at man f. Ex. ogsaa kunde opkafe det Spørgsmaal, om man lithographisk eller ved Kobberstik frit burde kunne eftergjøre et Photographi. Det forekommer mig nu, at det ikke er rigtigt, naar man bestemmer, at det ikke photographisk bør kunne eftergjøres, da at lade det være aldeles frit, at eftergjøre det ved Lithographi eller paa anden dermed i Klasse staaende Maade, hvorved en saadan Mangfoldiggjørelse kan finde Sted. Jeg er ikke istand til at see nogen afgjørende Grund til at indskrænke Forbudet til det førstnævnte Slags Eftergjørelser fremfor andre, og jeg skulde derfor meget ønske, om det ærede Medlem udførligere vilde antyde, hvad der har været Forslagsstillerne Grund til, at man kun vil formene den ene Maade at eftergjøre disse Ting paa, men ikke de andre, som forekomme mig at staae i Klasse dermed.

C. Nimestad: Med Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler bemærkede om, at det neppe var berettiget, naar vi havde indskrænket Photographiens Beskyttelse til kun at gjælde